RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 103.069 van 4 februari 2002
in de zaak A. 104.561/VII-23.733

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat L. DE MULDER,
kantoor houdende te 3800 SINT-TRUIDEN,
Stippelstraat 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Angolese nationaliteit, op 11 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 maart 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 18 juni 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. ROELANDTS, die, loco advocaat L. DE MULDER, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 2 maart 2001 en verklaarde zich op 5 maart 2001 vluchteling.

1.2. Op 5 maart 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 13 april 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

> "Betrokkene werd verhoord op 16 maart 2001 en 4 april 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Portugese taal machtig is, en tijdens het tweede verhoor in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. De Mulder.
>
> Zij verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Waku Kungu. In 1971 ging ze samenwonen met haar vriend, A. R., met wie ze een dochter kreeg, D. C. R. Cl. R. (O.V. nr. 5.067.102- C.G. nr. 01/13124), die van bij de geboorte mentale problemen had. Betrokkene en haar vriend sympathiseerden met de UNITA (Union Nationale pour l'Independence Total de l'Angola). In 1991 werd zij lid van de organisatie. Betrokkene nam van 1991 tot 1992 vier tot vijf maal deel aan een vergadering van de UNITA op het niveau van Waku Kungu. Daarnaast voorzag zij een aantal leden van de UNITA van voedingsmiddelen, die zij in haar winkel verkocht. In

november 1992 kwamen vier leden van de veiligheidsdienst omstreeks middernacht naar betrokkenes huis. Antonio werd geslagen en geboeid en werd door twee veiligheidsagenten met onbekende bestemming weggebracht. Betrokkene en haar dochter werden door de andere twee veiligheidsagenten naar het kantoor van de veiligheidsdienst in Waku Kungu meegenomen. Ze werd er samen met haar dochter in een lege cel opgesloten. Op de vierde dag van haar opsluiting werd zij ondervraagd over haar engagement binnen de UNITA. Betrokkene ontkende elke betrokkenheid. De vijfde dag gingen de leden van de veiligheidsdienst betrokkenes huis doorzoeken. Ze vonden er betrokkenes UNITA-lidkaart en kledingstukken met propaganda voor de UNITA. Betrokkene werd met deze vondsten geconfronteerd, maar ontkende nog steeds elke betrokkenheid bij de UNITA. Zij werd die dag geslagen en de volgende dag werden zowel betrokkene als haar dochter verkracht. Vanaf dan werd betrokkene vrijwel elke dag mishandeld. In juli 1994 hielp M., iemand die op het kantoor van de veiligheidsdienst werkte, betrokkene en haar dochter te ontsnappen. Betrokkene werd nadien naar het huis van een van M.s neven gebracht. De volgende dag ging betrokkene met haar dochter naar het huis van R., een neef van haar vader, die in Buanmangui (nabij Waku Kungu) woonde. Daar bleven ze gedurende drie maanden wonen. In november 1994 kwamen leden van de veiligheidsdienst betrokkene zoeken in het huis van R.. Betrokkene kon op het nippertje ontsnappen en werd dezelfde dag nog door R. met haar dochter naar een onbekend dorp gebracht, waar ze bij M. C. introkken. Begin 1995 waarschuwden M. en een andere vrouw betrokkene ervoor dat de veiligheidsdienst haar opnieuw op het spoor was. Betrokkene en haar dochter werden door de vrouwen naar Lobito gebracht, waar ze onderdoken. De politie en de veiligheidsdienst ontdekten echter dat betrokkene zich daar bevond en begonnen haar te intimideren en met de dood te bedreigen, omdat ze haar ervan verdachten lid te zijn van de UNITA. M. J., een man die twee maal had gezien dat betrokkene door de politie en de veiligheidsdiensten werd geïnterpelleerd, kreeg medelijden met haar. Omstreeks eind 2000 stelde hij voor om haar te helpen. Hij vergezelde haar vanuit Lobito naar Luanda. Daar gingen betrokkene en haar dochter op 1 maart 2001 met M. José aan boord van een vliegtuig met eindbestemming België. Betrokkene vroeg er op 5 maart 2001 asiel aan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkenes verklaringen een aantal tegenstrijdigheden en hiaten vertonen die de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnen. Zo stelde zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken (cf. verhoor dd. 5 maart 2001, ptn. 42 en 44) in januari 1992 te zijn opgepakt door het regeringsleger MPLA, terwijl zij voor het Commissariaat-generaal (dd. 4 april 2001, p. 5) verklaarde in november 1992 te zijn gearresteerd door leden van de veiligheidsdienst. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij dat de MPLA haar winkel binnenviel waarop zij, haar dochter en Antonio werden gearresteerd, tewijl zij voor het Commissariaat-generaal (dd. 4 april 2001, p. 5) beweerde dat de leden van de veiligheidsdienst omstreeks middernacht het huis binnenvielen, toen iedereen al sliep. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene (ptn. 42, 45 en 46) dat zij in de gevangenis van Waco Kungo dagelijks werd geslagen en dat haar dochter er werd verkracht en geslagen. Voor het Commissariaat-generaal (dd. 4 april 2001, p. 7) stelde zij echter ook zelf te zijn verkracht, hoewel hierover geen sprake was voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde betrokkene (pt. 42) zonder meer dat ze in juli 1994 werd vrijgelaten uit de gevangenis van Waco Kungo, terwijl zij voor het Commissariaat-generaal (dd. 4 april 2001, p. 7 en 8) verklaarde dat zij met de hulp van M., die voor de veiligheidsdienst van Waku Kungu werkte, werd vrijgelaten, waaruit kan worden afgeleid dat haar vrijlating in feite een ontsnapping was. Van enige hulp bij haar vrijlating was voor de Dienst Vreemdelingenzaken echter geen sprake.

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte betrokkene evenmin melding van het feit dat veiligheidsagenten op de vijfde dag van haar opsluiting naar haar huis waren gegaan en daar bezwarend UNITA-materiaal hadden gevonden, zoals zij voor het Commissariaat-generaal (dd. 4 april 2001, p. 6) beweerde. Voor wat betreft haar opeenvolgende verblijfplaatsen na haar vrijlating/ontsnapping uit de gevangenis van Waku Kungu betreft, zijn betrokkenes verklaringen ook tegenstrijdig. Zo stelde zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij vanaf haar vrijlating in juli 1994 tot eind juli 1994 bij vrienden in Waco Kungo mocht logeren en dat ze van eind juli 1994 tot november 2000 in Lubito verbleef. Voor het Commissariaat-generaal (dd. 4 april 2001,

p. 8-10) verklaarde zij daarentegen na haar ontsnapping uit de gevangenis van Waku Kungu een dag bij een neef van M. te hebben verbleven (in Waku Kungu); daarna "gedurende drie maanden" (in feite van juli 1994 tot november 1994) in Buanmangui te hebben gewoond bij R., een neef van haar vader; vervolgens van november 1994 tot december 1994 bij M. C. in een onbekend dorp te hebben verbleven en van begin 1995 tot eind (hier wordt de tekst van de bestreden beslissing onleesbaar) van het feit dat betrokkene in de periode tussen haar vrijlating en haar vertrek naar Lobito problemen zou hebben gehad, terwijl zij voor het Commissariaat-generaal (dd. 4 april 2001, p. 8 en 9) beweerde zowel Buanmangui als het onbekende dorp, waar ze bij M. C. leefde, te hebben verlaten, omdat de veiligheidsdienst haar telkens op het spoor was geraakt.

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (pt. 42) verklaarde betrokkene dat zij in Lubito - met de hulp van familie en vrienden - weer een winkel kon uitbaten, terwijl zij voor het Commissariaat-generaal (dd. 4 april 2001, p. 9) uitdrukkelijk verklaarde dat zij er verborgen leefde en niet kon buitenkomen. Merkwaardig is ook dat betrokkene, voor wat de door haar aangehaalde problemen in Lobito betreft, voor de Dienst Vreemdelingenzaken (pt. 42) stelde dat "ze" (zonder precisering) haar vroegen om zich bij de UNITA-Renovada aan te sluiten en dat zij omwille van haar weigering blijvend werd bedreigd, terwijl zij voor het Commissariaat-generaal in het geheel geen melding maakte van het feit dat wie dan ook haar zou gevraagd hebben om zich aan te sluiten bij de UNITA-Renovada. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene uitdrukkelijk (dd. 4 april 2001, p 9 en 11) dat alle problemen die zij in Angola heeft gehad (en dus ook deze in Lobito) te maken hadden met het feit dat men haar ervan verdacht lid te zijn van de UNITA.

Daarenboven kunnen ook vragen gesteld worden bij betrokkenes beweerde engagement binnen de UNITA.

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (pt. 42) stelde betrokkene dat zij sympathisante was van de UNITA maar niet politiek aktief was. Voor het Commissariaat-generaal (dd. 4 april 2001, p. 2 en 3) stelde zij echter sinds 1991 lid te zijn van de UNITA en bovendien tussen 1991 en 1992 aan zowat vier tot vijf lokale UNITA-bijeenkomsten in Waku Kungu te hebben deelgenomen, wat aantoont dat betrokkene meer was dan een loutere sympathisante van de UNITA en dat zij wel politiek aktief was binnen de organisatie. Uitgaande van haar politieke engagement is het echter wel merkwaardig dat betrokkenes elementaire kennis over de UNITA te wensen overlaat.

Zo stelde betrokkene tijdens het interview door het Commissariaat-generaal (dd. 4 april 2001) ten onrechte (cf. "Thema-rapport UNITA" van de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Nederlandse Ministerie van Justitie" (dd. februari 1998)) dat de opkomende zon, die op de UNITA-vlag staat, geel is gekleurd (p. 2). Verder kan zij de datum van oprichting (en evenmin het jaar) van de UNITA niet preciseren (p. 4). Zij kon de betekenis van de afkortingen "LIMA" en "JURA" (verwijzend naar de vrouwen- en jongerenafdeling binnen de UNITA) niet preciseren (p. 3). Zij bleek niet te weten waarom 1 november een belangrijke dag is voor de UNITA en stelde ten onrechte (cf. informatie van de UNITA-vertegenwoordiger in Belgie, M. Zinga) dat op 13 maart binnen de UNITA de dag van de vrouwen (LIMA) wordt gevierd (p. 4). Betrokkene kon voor het overige geen enkele feestdag van de UNITA opnoemen (p. 4). Wanneer haar werd gevraagd naar de naam van de nationale vice-voorzitter van de UNITA, antwoordde betrokkene dat dit Geremias Chitunda is. Uit voornoemde informatie blijkt dat Geremias Chitunda inderdaad vice-voorzitter is geweest, maar dat hij op 1 november 1992 werd omgebracht (vandaar dat de UNITA 1 november heeft uitgeroepen als dag van de martelaren). Het is merkwaardig dat betrokkene geen melding maakt van het feit dat Chitunda werd vermoord en dat haar ook geen licht opgaat wanneer haar door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd waarom 1 november een belangrijke dag is voor de UNITA (p. 3 en 4). Betrokkene blijkt ook de benaming "Jamba" niet te kennen, terwijl het hier gaat om de thuisbasis van de UNITA, die als eerste hoofdkwartier van de beweging dienst deed (cf. voornoemde thema-rapport over de UNITA). Verder is het opmerkelijk dat betrokkene tijdens het interview door het Commissariaat-generaal (dd. 4 april 2001) tot tweemaal toe (p. 2 en 3) beweerde zich de naam van de plaatselijke UNITA-coördinator van Waku Kungu niet meer te herinneren. Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal haar voor de derde keer naar de naam vroeg (p. 3), stelde betrokkene enkel dat zijn voornaam "Joaquim" was. Betrokkene wist ook geen enkel UNITA-lid uit

Waku-Kungu bij naam te noemen. Uit het voorgaande blijkt dat betrokkenes beweerde engagement in het kader van de UNITA in elk geval in twijfel kan worden getrokken. Vermits haar asielaanvraag volkomen is gebaseerd op de problemen die zij omwille van haar beweerde engagement binnen de UNITA zou hebben ondervonden, kan het waarheidsgehalte van haar asielmotieven dan ook terecht in vraag worden gesteld.

Bovendien kan nog worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van betrokkenes dochter een Angolese identiteitskaart werd voorgelegd (cf. kopie in voornoemd dossier), die blijkt afgeleverd te zijn op 22 september 2000. Voor het Commissariaat-generaal (dd. 4 april 2001, p. 10) verklaarde betrokkene dat zij deze identiteitskaart voor haar dochter zelf heeft verkregen. Gezien een identiteitskaart wordt afgeleverd door de Angolese autoriteiten, kunnen in het licht van voornoemde afleveringsdatum van het document dan ook vragen gesteld worden over betrokkenes beweerde vervolging door deze autoriteiten aan het eind van het jaar 2000.

De door betrokkene voorgelegde Angolese identiteitskaart afgeleverd op 25 november 1996, doet geen afbreuk aan het voorgaande, omdat betrokkenes identiteit en nationaliteit niet in vraag worden gesteld.

In het medisch attest van Dr. M. Honinckx wordt gewezen op een pigmentatie ter hoogte van het aangezicht en van de rechteronderarm en de pols. Betrokkene schreef deze letsels tijdens het interview door het Commissariaat-generaal (dd. 4 april 2001, p. 11) toe aan haar opsluiting in de gevangenis. Uit het medisch attest wordt echter niet verwezen naar een eventuele oorzaak van de depigmentatie. Betrokkenes reisweg kan bij gebrek aan documenten ter zake niet worden nagegaan.

Tenslotte bevat betrokkenes verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 5 maart 2001.

De Commissaris-generaal meent evenwel dat, gezien de toestand in diens land van oorsprong, het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is, dat betrokkene naar Angola zou worden teruggeleid.

De Commissaris-generaal wenst de aandacht te vestigen op de ernstige en chronische aandoening van betrokkenes dochter, D. C. bovendien mentaal en fysiek gehandicapt is en voor wie de bijstand van betrokkene onontbeerlijk is (zie medisch attest afgeleverd door Dr Honinckx, dd. 1 april 2001). Het komt de bevoegde minister toe hiermee rekening te houden in geval van eventuele terugleiding.";

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel de schending van de motiveringsplicht inroept, geput uit artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij in essentie stelt dat de motivering van de bestreden beslissing aangetast is door een tegenstrijdigheid; dat, enerzijds, de commissaris-generaal geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij Wet van 26 juni

1953 ingeval van verwijdering van de verzoekende partij en derhalve de beslissing van weigering van verblijf bevestigt, terwijl de commissaris-generaal, anderzijds, meent dat, gezien de huidige toestand in Angola, het land van herkomst van de verzoekende partij, de terugleiding van deze laatste niet aangewezen is;

Overwegende dat de inopportuniteit van het terugleiden van de verzoekende partij naar Angola geen motief is van de bestreden beslissing, maar een advies dat wordt gegeven op grond van artikel 63/5 laatste lid van de Vreemdelingenwet; dat een eventuele tegenstrijdigheid tussen de inhoud van dit advies en de motieven van de bestreden beslissing niet kan worden beschouwd als een motiveringsgebrek van deze laatste; dat de weigering van verblijf, uitgesproken als gevolg van de persoonlijke, concrete situatie van de verzoekende partij, onderscheiden is van het advies betreffende de terugleiding, dat te dezen slaat op de algemene situatie in haar land van herkomst en de medische toestand van haar dochter;

Overwegende dat de verzoekende partij verder stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd; dat de bestreden beslissing, volgens de verzoekende partij, op meerdere punten onjuist is en speculatief;

Overwegende dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt;

Overwegende dat de commissaris-generaal twijfelt aan de oprechtheid van de verklaringen van de verzoekende partij omdat deze beweerde dat zij een actieve rol speelde in de politieke beweging UNITA en dat zij om die reden werd vervolgd en mishandeld; dat zij echter niet over die politieke beweging de meest elementaire kennis had, die men van een politiek actief lid zou mogen verwachten; dat de verzoekende partij deze vaststellingen niet weerlegt; dat de commissaris-generaal in alle redelijkheid mocht twijfelen aan de oprechtheid van de asielaanvraag; dat deze vaststelling volstond om de asielaanvraag als kennelijk ongegrond te bestempelen;

Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat het tweede middel wordt geput uit de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en van de artikelen 48, 52, §1, 7**/** en 57/6 van de Vreemdelingenwet;

Overwegende dat de verzoekende partij de motieven bekritiseert van de beslissing van de minister; dat die eerste beslissing door de bestreden beslissing is opgeslorpt en dus niet het voorwerp kan uitmaken van huidig beroep; dat het middel in dat opzicht niet ontvankelijk is;

Overwegende dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid laat, meer in het bijzonder voor wat de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag betreft; dat dit verdrag geen rechtstreekse werking heeft; dat bijgevolg in het huidig geval de schending van artikel 1, A ,2 van dit Verdrag niet dienstig kan worden aangevoerd;

Overwegende dat artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is op een kandidaat-vluchteling wiens asielaanvraag zich nog in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek bevindt; dat een eventuele schending van deze wetsbepaling dan ook te dezen niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat artikel 48 van de Vreemdelingenwet veronderstelt dat de kandidaat-vluchteling voldoet aan de criteria van het Verdrag van Genève; dat de commissaris-generaal te dezen naar recht en redelijkheid geoordeeld heeft dat dit niet het geval is; dat de verzoekende partij voor het overige niet aanduidde hoe de bestreden beslissing artikel 52, §1, 7**/** van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden

Overwegende dat het tweede middel grotendeels niet ontvankelijk deels niet gegrond is;

3. Overwegende dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier februari tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. JOLIE. **E. BREWAEYS.**